

Mihai Radu
EXTRACONJUGAL

roman

POLIROM
2017

În acea perioadă nu eram contemporan cu nimeni dintre cunoscuții mei. Refuzam orice contact cu cei care trăiau în oraș, cu viața care se mișca în jurul meu. Eram contemporan cu zeii din Olimp, cu Platon, cu Alexandru cel Mare, cu Tolstoi și Dostoievski, cu Robespierre, cu Napoleon, ba și cu Hitler eram contemporan, dar cu nimeni dintre cei care respirau același aer cu mine. Până și Skeleton era un fel de „eu însumi” din afara mea: și el voia să plece, și el avea visurile lui, doar că deocamdată eram blocați în acel stup întunecat care, în timp, avea să ne folosească pentru a se hrăni. Eram siguri că acel oraș mânca oameni. Doamne, ce priviri le aruncam studenților care veneau în vacanțe de la București sau chiar de la Constanța!

Timpul nu se oprea aici, în T., lumea aia curgea mai departe doar pentru că era multă ignoranță, multă nesimțire existențială, doar pentru că oamenii aceia nu înțeleseseră că au trecut pe lângă adevăr, că adevărul era chiar trecutul. L-au ratat, la fel cum unii ratează ieșirea de pe autostradă. Așa că mergeau spre nicăieri, poate în cerc, într-un timp lipsit de orice cartografiere, o prostie de timp, niște ființe care treptat își pierdeau trăsăturile și aveau să devină niște existențe pure, cum sunt pietrele. De-acum, timpul nu făcea decât să scoată din oameni ultimele rămășițe de adevăr.

Adevărul este că eram plin de teorii în acea vreme. Aveam una și despre pietre. Pietrele erau forma în care ființa e nimic, de aceea se și dădeau atâtea exemple cu pietre prin cărți: „Spre exemplu, o piatră...”. Asta era teoria mea. Nu știam exact ce spunea teoria asta până la capăt, era un fel de ceață dulceagă, un fel de vată pe băț metafizică. Teoria mea despre pietre avea o ramificație: interiorul pietrelor. Era vorba de întunericul din interiorul pietrelor, un întuneric la care nimeni nu va

putea ajunge vreodată. Marea provocare, iat-o: interiorul pietrelor! Ca și alte teorii ale acelor ani, teoria pietrelor a rămas pur și simplu în urma mea la un moment dat, cum rămâne un vagon desprins de tren.

Am cunoscut-o pe Oana când am trecut în clasa a unsprezecea, la începutul vacanței de vară. Ea făcea liceul la Constanța. Parcă mi-o aminteam din celelalte vacanțe, dar nu aș fi băgat mâna în foc. De ce nu mi-o aminteam era o întrebare într-un oraș ca acela. Ne-a făcut cunoștință Skeleton, prietenul meu și vărul ei, un tip slab și agitat care își mânca mucii când credea că nu-l vede nimeni. Skeleton era atât de agitat, încât își lăsa impresia că poate consuma mai mult timp decât ceilalți oameni. Mereu făcea ceva, mereu te atrăgea într-o discuție, mereu pleca și venea.

În acel an ajunsesem să mă gândesc la orice femeie din oraș. Orice femeie era o posibilă intrare spre lumea plină de extaz, salivă și gemete a sexului, orice femeie m-ar fi putut vindeca de propriul sex, devenit o boală insuportabilă. Găseam un posibil scenariu în care aș fi putut face sex cu oricare dintre ele. Era noapte, ploua, doamna Jianu, vânzătoarea de la Ferometal, se întorcea de la magazin, vântul puternic îi smulgea umbrela din mână, ne intersectam, eu mergeam spre casă, o protejam de ploaie și de vânt cu geaca mea, pe urmă intram într-o scară de bloc, era cald acolo, tot orașul dormea, ne apropiam unul de altul, îi simțeam mirosul pielii amestecat cu mirosul ploii, îi mușcam buzele groase, își deschidea cămașa de sub care izbucneau sânii imenși, ușor lăsați... ceva în sensul ăsta. Apoi ajungeam la doamna Jianu acasă, eram un fel de detectiv, îi comunicam fetei sale vestea morții doamnei Jianu: „Îmi pare rău, a fost un accident, o mașină s-a desprins din întunericul nopții, cu viteză mare... Stați liniștită, domnișoară, voi rezolva

acest caz!¹⁴, doar că fata era și ea excitată de atâta durere, voia să facem sex și chiar asta se întâmpla. După care o conduceam pe fată la o mătușă a ei. Și ce credeți? Exact, mătușă îmi cădea și ea victimă.

Adevărul e că mă excitam instantaneu la aceste excese de carne: sâni mari, fund mare. Căutam, ca un șobolan, un loc ascuns ca să mi-o frec. Mi-era scârbă de mine, mă gândeam cu groază că voi ajunge cu acele gânduri murdare la propriile mătuși. Ele încă trăiau într-o zonă curată, cuminte a minții mele. E drept, o rezervație îngustă.

O vreme nu m-am gândit decât la curul Oanei. La sexul ei nu-mi permiteam să mă gândesc, era dincolo de suportabilitate, totuși era acolo, cu mine, o prezență care îmi dădea fiori, dar spre care îmi interziceam să mă îndrept. Mă gândeam la ea și mi-o frecam, ejaculându-mi sufletul, încercând să desprind din interior pofta aia dureroasă. Ejacularea chiar era un fel de naștere a acelei dureri pe care nu puteam s-o mai țin în mine.

Când zic că m-am ținut după curul ei, asta s-a întâmplat efectiv. Ne-am întâlnit pe la mijlocul lunii iulie, eu frecam menta cu Skeleton prin parc, ea bea Cola și fuma pe o bancă alături de sora unui tip pe care îl știam din liceu. Am stat de vorbă până târziu, Skeleton îmi tot făcea semne s-o conduc acasă. Mie nu-mi plăcea deloc chestia aia cu condusul acasă. Ne-am salutat la ieșirea din parc, dar simțeam nevoia să fac ceva. Așa că m-am întors, am alergat după ea și i-am cerut o țigară. Ținea pachetul băgat la spate, în pantaloni, la brâu, nu în buzunar. Când l-a scos, a împins pieptul în față. Tricoul i s-a mulat pe sâni și ea m-a văzut că m-am holbat. Când ne-am intersectat privirile, mi-am dat seama că îi plăcuse că m-am uitat. Nu știu cum, am simțit asta. M-a întrebat dacă nu vreau două țigări, una și pentru Skeleton, i-am zis că nu. Atât a fost în seara aceea.

— Fraiere, ține-te de asta, că se fute, mi-a zis Skeleton în drum spre casă.

— De unde căcat știi tu că se fute?

— Se vede, fraiere. Plus că e mai mare decât noi.

— Cum e mai mare?

— Da, prostule, trece într-a douășpea.

Așa vorbea Skeleton cu mine: *prostule, fraiere*. Câteodată se mai scăpa și cu băieții din cartier și-atunci era în pericol să-și ia capace.

Mă apucasem de fumat de câteva săptămâni. Am vrut să mă apuc de fumat, am crezut că o să-mi mai zboare mintea de la masturbare, naiba știe, poate era bine să faci și altceva cu mâinile. Plus că toți fumau în jurul meu la școală. M-am chinuit vreo două săptămâni să mă apuc. Ieșeam noaptea în curte, după ce adormeau toți, mă rezemam cu spatele de zidul casei și priveam încolo, înspre grădină și peste copaci, spre cerul plin de stele. Mi-era scârbă, fiecare fum pe care îl trăgeam îmi provoca greață, dar știam că trebuie să insist. Skeleton, așa slab cum era, băga deja până la zece țigări pe zi, ceea ce, spuneam noi, era preludiul unei morți fulgerătoare.

Fumatul avea să-mi dea așadar aparența normalității. Eram convins că masturbarea era o boală și că mai nimeni din oraș nu o mai practica, oricum, nu în cantitățile industriale în care o practicam eu. Fumatul mă făcea să semăn cu ceilalți, m-ar fi putut ascunde în mulțime la un moment dat de eventuala mânie a lui Dumnezeu.

Lumea devenise curul Oanei. Luna pe care o vedeam eu noaptea, în curte, peste copaci, nu era decât curul ei. O variantă la fel de inaccesibilă ca modelul pământesc. Pâinea rotundă pe care ne-o tăia mama la masă era curul Oanei, ba chiar și cururile altor femei deveniseră curul Oanei. Ziua, de pe la ora douăsprezece, mă ducem în parc, aveam o carte la mine, citeam întins pe

iarbă, undeva la margine, dincolo de stadion, pe unde nu se aventurau decât haitele de câini. Era cald, foarte cald, păstos de cald. De câteva ori l-am mințit pe Skeleton că m-a luat taică-meu la țară, că aveam acolo treabă prin curte. Nu voiam să merg cu el la baie, la pescuit sau cu bicicletele. Când eram singur, eram mai aproape de Oana. Atunci mă despărțeau de ea doar orele. Deși mă întrebam de câteva ori pe zi dacă sunt îndrăgostit și cât sunt de îndrăgostit, de fiecare dată îmi venea același răspuns: te gândești prea mult la curul ei și la sânii ăia mici ca să fii îndrăgostit de ea. Mă masturbam prea mult ca să iubesc pe cineva – era ceva pur în iubire, de care eu n-aveam cum să fiu pregătit. Eram murdar. Pe la cinci, cinci și ceva, o luam din loc, mergeam s-o aștept, înaintam printre blocuri cu o țigară aprinsă în gură, nerăbdător s-o văd. Abia dacă mai era cineva pe stradă la ora aia, când canicula și praful se uneau mai mult ca oricând și făceau aerul irespirabil. Mai trecea totuși o vreme până când o zăream ieșind din scara vilei, cu părul încă ud, un castaniu care în lumină devenea roșcat, cu ochii umflați de somn (da, dormea la prânz, ceea ce mi se părea foarte ciudat), cu un maieu colorat și cu diferite desene din paiete peste sânii mici și, iată-l, curul ei rotund în blugi. O lăsam să ia un mic avans, fugeam prin spatele altor vile și, la un moment dat, îi apăream în față, foarte mirat c-o văd. Mă saluta cu „Bună”, dar nu mai zicea nimic. Eu făceam pe plictisitul, deși mă așezam disciplinat în dreapta ei și mergeam împreună spre gară, pe strada principală, în ceea ce se putea numi, în orașul nostru, „plimbare”. Vorbeam foarte scârbit, deși eram doar chinuit și cât se poate de fericit că nu mă alungă. Nu m-ar fi mirat s-o aud: „Hei, Robert, parcă așa te cheamă, nu? Știi ce, ia mai du-te-n mă-ta de-aici! Ce te ții atâta după curul meu? Nu-l vei atinge niciodată”.

Într-adevăr, din seria viselor cu televizorul din piept, în acele vremuri, mă mai gândeam că am capul transparent, ca peștii aceia translucizi, și că mi se vedeau gândurile dinăuntru, în ochii celorlalți niște mațe scârboase.

Nu-mi plăcea toată prostia aia cu „plimbarea”. Vedeai cupluri de toate vârstele trecând pe strada principală, de la parc până la rondul mare cu flori, din fața gării. Pe drum se opreau la terasă, la Central, sau în părculețul mic din fața centrului cultural Lumina. Mai erau câteva locuri, terase mici unde te-ai fi putut așeza, însă nimeni nu se ducea mai departe, nimeni nu făcea dreapta, spre exemplu, la gară, s-o ia pe vechiul drum spre Litoral, unde, într-adevăr, totul era dezolant. O fostă bază sportivă din care se furase totul și unde discutam cu Skeleton istorie și ne imaginam cum am fi acționat noi în anumite momente delicate dacă am fi fost în locul unor mari personalități din trecut. (De cele mai multe ori ne luam la întrecere, inventând tot felul de măsuri pe care ar fi trebuit să le ia Hitler ca să câștige războiul.) La fel, nimeni nu mergea în partea stângă, unde era depou. Muriseră cândva pe-acolo niște copii electrocuțați și de-atunci nu mai vedeai pe careva prin depou, deși mie mi se părea fascinant.

Ne-am tot plimbat și am tot vorbit, zile în șir. O distram cu bârfele mele din școală, ni se alăturau prietene ale ei, câteodată făceam pe clovnul sau mă dădeam mare cu ce citeam. Uneori făceam mișto de Skeleton. El se supăra că petreceam prea mult timp cu Oana și mă trăgea de limbă: v-ați sărutat, i-ai pus mâna pe țăte, întrebări de-astea. După vreo două săptămâni, ea m-a luat de braț. Treceam prin dreptul terasei Central și, pur și simplu, m-a luat de braț. Nu am schițat nici un gest, de parcă era normal ce se întâmpla și poate că era normal, dar nu știam eu. I-am simțit palma umedă pe antebraț.